

**การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะท้อน
คิดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557
มหาวิทยาลัยพะเยา**

**An error analysis on English reflective writing made
by First year students of the University of Phayao
on the academic year 2014**

พิชญา นุเสน^{1*}

Pitchaya Nusen^{1*}

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะท้อนคิดภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยพะเยา มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ และการเรียงประโยคในการเขียนภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยพะเยา ปีการศึกษา 2557 ที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Fundamental English) ในกลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 33 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ งานเขียนของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงเรียนวิชา Fundamental English กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 33 ซึ่งเป็นบทความที่ผู้เรียนเขียนสะท้อนความคิดจากการอ่านจำนวน 2 เรื่อง และเขียนเล่าเรื่องตามอรรถาถัย 1 เรื่อง จากนั้นนำงานเขียนทั้ง 3 ครั้งมาตรวจหาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละประเภท ได้แก่ การใช้อักษรตัวใหญ่ การสะกดคำผิด การเรียงตำแหน่งประโยคผิด และการใช้สำนวนภาษาไทยในการเขียน โดยนำความถี่ข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทมาคิดเทียบเป็นค่าร้อยละ เพื่อศึกษาดูว่าผู้เรียนมีข้อบกพร่องในแต่ละด้านเป็นอย่างไร

¹ สาขาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา จังหวัด พะเยา 56000

¹ English department, School of Liberal Arts, University of Phayao, Phayao province 56000

* Corresponding author e-mail: smiling2mair@gmail.com

ซึ่งผลการวิจัยปรากฏดังนี้ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำในงานเขียนชิ้นแรก มีข้อผิดพลาดสูงที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 49.33 เช่นเดียวกับกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียบเรียงประโยคในงานเขียนชิ้นแรกก็มีข้อผิดพลาดสูงที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 22.32 นอกจากนี้ ประเภทข้อผิดพลาดจากการสะกดคำ พบว่า นิสิตมีร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำ (สะกดคำผิด) มากที่สุดถึงร้อยละ 96.6 และประเภทการเรียบเรียงประโยค พบว่า นิสิตมีร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียบเรียงประโยคโดยใช้สำนวนภาษาไทยมากที่สุด ที่ร้อยละ 55.7

จากผลการวิจัยชิ้นนี้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้สร้างแบบฝึกที่เน้นแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา สำหรับหนังสือ Fundamental English ต่อไป

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด, การเขียน

Abstract

This research was a case study which aimed at analyzing errors in English Reflective Writing written by first year students who took Fundamental English course; section 3 and 33 at University of Phayao in the first semester of an academic year 2014. There are 3 English reflective written works were used as the research instruments; 2 reflective and 1 prewriting. The data obtained was analyzed by using the percentage for each error: capitalize misspelling, sentence arrangement, and influencing of native language. The research results showed that the most errors were found in the first English written work: misspelling was found at 49.33%, and the errors were made in sentence level by mistaking sentence arrangement were 22.32%. Moreover, for all written works 96.6% of misspelling was the most errors, and 55.7% of sentence errors were made by influencing of native language.

As a result, this research can lead to create the exercises in Fundamental English book, aiming to develop university of Phayao students' writing errors.

Keywords: Error analysis, Writing

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารแพร่หลายทั่วโลก ความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงเป็นแรงผลักดันให้คนเราต้องเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ทว่าการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมายังประสบอุปสรรคปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น การพูด การเขียน การฟัง โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียนมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่มาก และเนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นการรวบรวมเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจึงซับซ้อนด้วยองค์ประกอบหลายประการ เช่น โครงสร้างทางไวยากรณ์ การสะกดคำ และการเลือกใช้ประเภทของคำให้ถูกต้องตามบริบท เป็นต้น นอกจากนี้การเขียนที่ดีจะต้องอาศัยการเรียบเรียงถ้อยคำ และลำดับความคิดได้อย่างถูกต้อง ทั้งหมดนี้ถือเป็นทักษะพื้นฐานในการเขียนภาษาอังกฤษ

พิชญ์สินี ชาวอุไร (2545) กล่าวว่า การเขียนและการคิดเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากก่อนที่เราจะเขียนนั้น ผู้เขียนต้องคิดก่อนออกมาเสมอ จึงจะสามารถนำมาถ่ายทอดผ่านการเขียนได้ ผู้เขียนต้องพยายามสื่อสารความคิดของตนกับผู้อ่าน นำมาลำดับความคิดเป็นลายลักษณ์อักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความโดยใช้ความรู้ด้านกลไกการเขียน ได้แก่ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ เป็นต้น ฉะนั้นการเขียนจึงไม่ใช่เพียงแต่ความสามารถในการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ยังต้องสัมพันธ์กับการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และระดับภาษาอีกด้วย

โดยสรุปแล้ว ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คือ การถ่ายทอดความคิด ความรู้ที่มีอยู่มาออกมาเป็นตัวอักษร สิ่งที่เขียนออกมาจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ และการที่ผู้เขียนจะสื่อความหมายออกมาได้ถูกต้องอย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบของทักษะการเขียน ซึ่งเมื่อผู้เขียนมีความพร้อมในเรื่ององค์ประกอบสำหรับทักษะการเขียนแล้วนั้น งานเขียนย่อมออกมาอย่างมีประสิทธิภาพและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

ฉะนั้นผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ที่จะออกมาในรูปแบบประโยคเพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความที่ถูกต้องและยอมรับจากเจ้าของภาษา การสอนทักษะการเขียนให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับผู้สอน เพราะผู้สอนต้องหาวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนนั้นถ่ายทอดภาษาจากการเขียนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้สอนยังต้องหาแรงกระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนนั้นตระหนักถึง

ความสำคัญของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้นำไปใช้ในการสื่อสารเพื่อการทำงาน และใช้ในชีวิตประจำวันได้

อย่างไรก็ตามทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยนั้นยังมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น บำรุง โตรรัตน์ (2524) กล่าวว่า ปัญหาที่พบบมากที่สุดสำหรับการเขียนของนักเรียนไทยคือนักเรียนไทยมักจะแปลไทยเป็นอังกฤษคำต่อคำ และปัญหาเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เพราะโครงสร้างในภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้นต่างกันมาก

Coder (1981) จำกัดความไว้ว่า errors คือข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นผู้ทำ โดยที่ “errors” นี้แสดงถึงคำพูดหรือข้อความที่อาจจะผิดทางด้านไวยากรณ์หรือทางด้านความหมาย หมายความว่า ข้อความใดที่ไม่เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาถือว่าเป็น errors หรือบางครั้ง errors อาจรวมไปถึงการที่ผู้เรียนพูดหรือเขียนไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ก็ได้ และโคเดอร์ก็ได้ ให้คำจำกัดความของ Error Analysis ไว้ว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด คือ การเปรียบเทียบระหว่าง Interlanguage ของผู้เรียนและภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ ซึ่ง Interlanguage ก็คือภาษาที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศใช้ในการสื่อสารเมื่อพูดหรือเขียนภาษาประเทศนั้น ๆ โดย interlanguage ก็คือ language learner’s language นั่นเอง และสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้เกิด interlanguage นั้น Selinker (1972) ได้แจกแจงไว้ดังนี้คือ

1. การถ่ายทอดจากภาษาแม่มายังภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่
2. อิทธิพลจากวิธีการถ่ายทอดภาษาของผู้สอน หรือ วิธีสอน
3. กลวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน
4. กลวิธีสื่อสารกับเจ้าของภาษาที่ผู้เรียนใช้
5. การใช้กฎทางด้านไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความหมายไม่เหมาะสม

การเขียนเป็นทักษะในการสื่อสาร และเนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาประจำชาติ ดังนั้นในการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชาวไทยจึงย่อมมีข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น อัจฉรา เฟงพาณิช (2548) ได้แบ่งข้อผิดพลาดด้านการเขียนของคนไทย เป็นดังนี้ คือ

1. ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำศัพท์ เช่น การในคำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือการนำเอาคำยืมมาใช้ผิดชนิดของคำ (part of speech)

2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนระดับประโยค เช่นการใช้ชนิดของคำผิดพลาด (part of speech) การเขียนประโยคต่อเนื่องอย่างผิด ๆ (run-on sentence)

3. ข้อผิดพลาดระดับเนื้อความ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำอ้างอิงที่ผิด (reference words) ซึ่งส่งผลให้เกิดการตีความหมายที่ผิดเพี้ยนไป

ซึ่งงานวิจัยที่ผ่าน ๆ มาเกี่ยวกับเรื่องข้อผิดพลาดในการเขียนนั้น ก็ยังพบว่าผู้เรียนยังคงมีปัญหาในการสื่อสารโดยการเขียนอยู่ อย่างเช่น นางลักษณ ศรีวิชัย (2553) สำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียน 1 ผลการวิเคราะห์พบว่าชนิดของความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามีความถี่จากมากไปน้อยโดยสรุปดังนี้ ความผิดพลาดในการใช้กาล (Tense) ไม่ถูกต้อง พบมากที่สุด ใช้กริยาช่วย be (Verb to be) การใช้คำบุพบท (Preposition) ผิดหรือการ ไม่ใช้คำ บุพบท ส่วนความผิดพลาดอื่น ๆ เช่น การไม่ใส่คำกริยาในประโยค (Verb missing) การใช้คำนำหน้านาม (Article) ไม่ถูกต้องหรือไม่ใส่ Article การใช้ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา (Subject-verb agreement) ไม่ถูกต้อง และการใช้หน้าที่ของคำ (Part of speech) ที่ผิด

นวลทิพย์ มหามงคล (2549) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่ลงเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ II ของมหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548 พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการสะกดคำ (spelling) รองลงมาคือการใช้คำนาม และการใช้คำที่ไม่ตรงกับบริบท ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า นิสิตจำนวนมากยังสับสนในการสะกดคำ อาจารย์ควรชี้ให้เห็นข้อบกพร่องในการสะกดคำให้แก่นิสิต เพื่อนิสิตจะได้ระมัดระวังในครั้งต่อไป ขณะเดียวกัน นิสิตยังต้องใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการเขียน ดังนั้นจึงต้องตระหนักถึงความสำคัญในความรู้ด้านไวยากรณ์ และนำไปใช้ให้ถูกต้องในการเขียน

พิมพ์ษา รัตนดิลก ณ ภูเก็ต (2558) ศึกษาเรื่องความเข้าใจในการข้อผิดพลาดจากการเขียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนนั้นเกิดจากการที่ผู้เรียนแปลจากภาษาไทยโดยตรง ไม่ว่าจะ เป็นระดับคำ การใช้กาล การใช้คำบุพบท ซึ่งเป็นผลมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ดังนั้นผู้สอนต้องตระหนักและให้ความสำคัญถึงสาเหตุดังกล่าวในการเรียนการสอน

วรลักษณ์ บรรษา (2556) สํารวจสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สะกดคำผิดพลาด พบว่า ระบบการเขียนที่ต่างกันของภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุ ทำให้ผู้เรียนนั้นสะกดคำผิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หากแต่ความรู้ด้านระบบเสียง (phonology)

อรษา ร้อยแก้ว (2551) ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จากการเขียน จดหมายสมัครงานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation marks) รองลงมาคือเรื่องกาล (verb tense) การเขียนประโยคต่อเนื่องแบบผิด ๆ (run-on sentence) และการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (fragment sentence)

Ardianto Seno (2009) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำในการเขียนภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่พบมากที่สุดเกิดจากเรียงตัวอักษรที่ผิด การเพิ่มตัวอักษรเข้าไปในคำ หรือการลบตัวอักษรในแต่ละคำออก

Cornell (2000) ทำการวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดของนักศึกษานิวเจอร์ซีย์ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การใช้ประธาน การใช้ชนิดของคำ และการเรียงลำดับคำในประโยคนั้น ทำให้เกิดปัญหาในการเข้าใจประโยคที่นักศึกษาเขียนมากกว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์

David Adebayo Oluwole (2008) ศึกษาเรื่องผลกระทบของภาษาแม่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในไนจีเรีย ผลการศึกษาพบว่า ภาษาแม่ส่งผลกระทบทำให้นักเรียนแสดงออกด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ดี

Ibrahim Abushihab (2014) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนของผู้เรียนชาวตุรกี งานวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบมากที่สุดคือการใช้เรื่องกาล (verb tenses) การใช้คำบุพบท (preposition) และการใช้คำนำหน้านาม (articles)

Lush (2002) ได้ทำการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเขียนความเรียงของนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบในการเขียนของนักศึกษานั้น เกิดจากการใช้คำนำหน้านาม (articles) การใช้กาล (tense) ไม่ถูกต้อง การใช้คำบุพบทที่ผิด และการไม่ผันกริยาตามประธาน (subject-verb agreement)

Ninik Suryani (2014) ศึกษาเรื่องภาษาแม่ที่ปรากฏในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนมีการแปลจากภาษาแม่โดยตรงในการเขียนภาษาอังกฤษ และทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษที่ถูกต้องได้ กล่าวคือ การคิดประโยคโดยการแปลจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ เช่นการใช้ subject-verb agreement เป็นต้น

ทั้งนี้จึงจำเป็นต้องอ้างอิงที่ผู้สอนควรทำการศึกษาและวิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียนสะท้อนคิดภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นนั้น ๆ อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานสำหรับการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำและการเรียบเรียงประโยคในการเขียน เนื่องจากต้องการพัฒนาผู้เรียนในระดับคำศัพท์ (Vocabulary) และระดับประโยค (Sentence) ไปพร้อม ๆ กัน เพราะว่า ความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์และในระดับประโยคนั้น สามารถนำความรู้ดังกล่าวไปต่อยอดในด้านการอ่าน เหตุเพราะ ความสามารถด้านการอ่านนั้นต้องมีทั้งความรู้ระดับคำศัพท์ และในระดับประโยค ดังที่ ศุภพร สุขชื่น (2529) กล่าวว่า ทักษะการอ่านและการเขียนนั้นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ หมายความว่า ผู้เรียนคนใดมีความสามารถด้านการเขียนที่ดี ก็จะมีความสามารถด้านการอ่านที่ดีอีกด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า การวิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น จะช่วยให้ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งจะสามารถนำข้อผิดพลาดที่พบมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติ และปรับใช้เพื่อประโยชน์ต่อไปในอนาคต และเนื่องจากมหาวิทยาลัยพะเยานั้น ได้มีการเขียนหนังสือภาษาอังกฤษที่ใช้ในการเรียนการสอนโดยอาจารย์ในสาขาภาษาอังกฤษ การทำวิจัยชิ้นนี้ เพื่อให้การออกแบบแบบเรียนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงจะนำผลงานวิจัยชิ้นนี้ มาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแบบเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับนิสิตในมหาวิทยาลัยพะเยาให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำ และการเรียบเรียงประโยคในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยพะเยา

วิธีการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนวิชา Fundamental English กลุ่มที่ 3 และ 33 จำนวน 140 คน โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ งานเขียนสะท้อนคิดแบบ 1 ย่อหน้า (reflective writing) ของ นักเรียนชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนวิชา Fundamental English กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 33 ทั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาพัฒนาการการเขียนของผู้เรียน เนื่องจากการให้ข้อมูลย้อนกลับ จึงได้มอบหมายให้ผู้เรียนเขียนงานเขียน จำนวน 3 ชิ้น ซึ่งเป็นบทความที่ผู้เรียนเขียนสะท้อนคิดจากการอ่านจำนวน 2 เรื่อง และเขียนเล่าเรื่องตาม อรรถาถัย 1 เรื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับ Carless ที่กล่าวว่า การให้งานควรแบ่งเป็น 2 ระยะ หรือมากกว่านั้น คือ การให้งานครั้งแรก จากนั้นให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อนำข้อมูลนั้นไปพัฒนาและ ส่งงานในครั้งที่ 2 มิใช่การทำเพียงแค่ระยะสั้น (Carless et al, 2011: 398) เมื่อครบตามกำหนด จากนั้นจึงนำงานเขียนทั้ง 3 ชิ้นมาตรวจหาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละประเภท โดยนำความถี่ ข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทมาคิดเทียบเป็นค่าร้อยละ เพื่อศึกษาดูว่าผู้เรียนมีข้อบกพร่อง ในแต่ละด้านเป็นอย่างไร

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

3.1 รวบรวมงานเขียนชิ้นที่ 1 ของผู้เรียนมาตรวจสอบหาข้อผิดพลาด ได้แก่ ด้านการสะกดคำ (ใช้อักษรตัวใหญ่และการสะกดคำผิด) และด้านการเรียบเรียงประโยค (การใช้ ลำนวนภาษาไทยและการวางตำแหน่งผิด) ซึ่งปรับมาจากหลักเกณฑ์การประเมินงานเขียนของ Gaye Wall (2006) จากนั้นนำส่งกลับคืนให้ผู้เรียน โดยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน

3.2 รวบรวมงานเขียนชิ้นที่ 2 ของผู้เรียนมาตรวจสอบหาข้อผิดพลาด เช่นเดียวกับ งานเขียนชิ้นที่ 1 โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับเช่นเดิมเมื่อคืนงานเขียนให้ผู้เรียน

3.3 รวบรวมงานเขียนชิ้นที่ 3 ของผู้เรียนมาตรวจสอบหาข้อผิดพลาด เช่นเดียวกับ งานเขียนชิ้นที่ 1 และชิ้นที่ 2

3.4 รวบรวมข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพื่อหาความถี่แต่ละประเภท จากนั้นนำไป วิเคราะห์ทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมาคำนวณหาค่าร้อยละ เพื่อนำข้อมูลมาอภิปรายผล

สรุปผล

จากการพบข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตเป็นดังนี้

ตารางที่ 1 ร้อยละข้อผิดพลาดจากงานเขียนในแต่ละครั้ง

ร้อยละของข้อผิดพลาด/งานเขียน	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
การสะกดคำ	49.33	44.00	37.33
การเรียบเรียงประโยค	22.32	22.14	10.33

จากตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละของข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทของงานเขียนแต่ละครั้ง ซึ่งงานเขียนในครั้งแรก พบข้อผิดพลาดมากที่สุดด้านการสะกดคำ คิดเป็นค่าร้อยละ 49.33 ในครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 44 และในครั้งที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 37.33 ทางด้านการเรียบเรียงประโยค พบว่าในงานเขียนครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มีค่าร้อยละต่างกันเพียงเล็กน้อยคือในครั้งแรกคิดเป็นค่าร้อยละ 22.32 และ 22.14 ในครั้งที่ 2 ส่วนในครั้งที่ 3 พบข้อผิดพลาดด้านการเรียบเรียงประโยคคิดเป็นร้อยละ 10.33

ตารางที่ 2 ร้อยละข้อผิดพลาดในงานเขียนทั้งหมด แบ่งตามประเภทของข้อผิดพลาด

ที่	ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ	ค่าร้อยละ		
1	ด้านการสะกดคำ(ใช้อักษรตัวใหญ่)	3	.	4
2	ด้านการสะกดคำ(สะกดผิด)	9	6	6
3	ด้านการเรียบเรียงประโยค (ใช้สำนวนภาษาไทย)	5	5	7
4	ด้านการเรียบเรียงประโยค (วางตำแหน่งผิด)	4	4	3

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละประเภท โดยร้อยละข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการสะกดคำแบบผิด ๆ เป็นจำนวนร้อยละ 96.6 ข้อผิดพลาดที่พบเป็นจำนวนรองลงมาคือ การเรียบเรียงประโยคโดยใช้สำนวนภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 55.7 ทางด้านการวางตำแหน่งของคำในประโยค พบข้อผิดพลาดคิดเป็นร้อยละ 44.3 ส่วนข้อผิดพลาดจากการใช้อักษรตัวใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 3.4

สรุปผลการวิจัยจากตารางทั้ง 2 ได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำในงานเขียนชั้นแรกมีข้อผิดพลาดสูงที่สุด ส่วนงานเขียนชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 มีค่าร้อยละในข้อผิดพลาดลดลงตามลำดับ เช่นเดียวกันกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียบเรียงประโยคในงานเขียนชั้นแรกก็มีข้อผิดพลาดสูงที่สุด และจำนวนข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียบเรียงประโยคลดลงตามลำดับในงานเขียนชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3
2. ประเภทข้อผิดพลาดจากการสะกดคำ พบว่า นิสิตมีร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสะกดคำ (สะกดคำผิด) มากที่สุด
3. ประเภทการเรียบเรียงประโยค พบว่า นิสิตมีร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียบเรียงประโยคโดยใช้สำนวนภาษาไทยมากที่สุด

อภิปรายผล

1. ค่าร้อยละของข้อผิดพลาดจากการสะกดคำในงานเขียนชั้นแรกอยู่ที่ 49.33 และงานเขียนชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 อยู่ที่ 44.00 และ 37.33 ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียบเรียงประโยคอยู่ที่ 22.32 สำหรับงานเขียนชั้นแรก และ 22.14 ในงานเขียนชั้นที่ 2 และงานเขียนชั้นที่ 3 นั้นอยู่ที่ 10.33

การที่นิสิตมีข้อผิดพลาดจากการเขียนในแต่ละประเภทลดลงในงานเขียนแต่ละชั้นตามลำดับนั้น เกิดจากการที่นิสิตได้รับข้อแนะนำจากความผิดพลาดที่เกิดขึ้น จึงทำให้งานเขียนในแต่ละครั้งมีค่าร้อยละที่ลดลงตามลำดับ จากการที่นิสิตได้รับคำแนะนำในการเขียน จึงทำให้นิสิตนำคำแนะนำนั้นไปใช้ในงานเขียนชั้นต่อมา จึงทำให้ร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้นลดลง ซึ่งสอดคล้องกับ Shelley Peterson (2010) เรื่อง การให้ข้อมูลสะท้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเขียนของผู้เรียน โดยพบว่า ผู้เรียนมีการพัฒนาการด้านการเขียนที่ดีขึ้นจากการได้รับข้อมูลสะท้อนกลับจากผู้สอน ซึ่งการให้ข้อมูลสะท้อนกลับทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น นอกจากนี้งานวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการใช้ข้อมูลสะท้อนกลับเพื่อพัฒนาการเขียนของผู้เรียน L1 และ L2 ของ Biber และ Nekrasova ร่วมด้วย Horn (2011) พบว่า การให้ข้อมูลสะท้อนกลับนั้นมีประสิทธิภาพในการพัฒนาการเขียนของผู้เรียนโดยเฉพาะการให้ข้อมูลสะท้อนกลับแบบการเขียนจะให้ประสิทธิภาพที่ดีกว่าการให้ข้อมูลสะท้อนกลับจากการพูด

2. จากประเภทข้อผิดพลาดในการสะกดคำที่เกิดขึ้น พบว่า ข้อผิดพลาดจากกสะกดคำโดยการสะกดคำผิดนั้นมีค่าร้อยละสูงถึง 96.6 และข้อผิดพลาดจากการสะกดคำโดยใช้อักษรตัวใหญ่อยู่ที่ 3.4

โดยการที่นิสิตมีข้อผิดพลาดจากการสะกดคำเนื่องจากการสะกดคำผิดนั้น เกิดจากสาเหตุระบบการใช้อักษรในการสะกดในภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างจากภาษาแม่ ตัวอย่างเช่น คำว่า friend ออกเสียงว่า เฟรนด์ ซึ่งคำนี้ นิสิตมักจะสะกดเป็น frend โดยตัว i นั้นหายไป เนื่องจากในภาษาอังกฤษอักษร e มักแทนเสียง เอ โดยที่นิสิตไม่ทันฟังระวังว่า คำว่า friend นั้นเสียง เอ ที่เกิดขึ้นเกิดจากการผสมกันของอักษร i และ e จากการศึกษาของ Woruluck Bancha (2013) กล่าวว่า เพราะการสะกดคำในภาษาอังกฤษนั้นไม่แน่นอน จึงทำให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการจดจำ และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการสะกดคำผิด ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำนั้น เกิดจากปัญหาในระบบการออกเสียงของภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้น ไม่ตรงกัน ดังที่ GRIGONYT E และ HAMMARBERG (2014) กล่าวว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 นั้นมักได้รับอิทธิพลจากการออกเสียง จากตัวอย่างคำที่นิสิตสะกดผิดเช่นคำว่า market นิสิตสะกดเป็น marget คำแรกนั้นในภาษาอังกฤษออกเสียงว่า มา-เค็ท คำที่สะกดผิดออกเสียงว่า มา-เก็ท จากการออกเสียงของผู้เรียนไทยมักออกเสียงคำนี้ว่า มา-เก็ท จึงส่งผลให้เกิดการสะกดผิดโดยใช้อักษร g ในการสะกดเพราะอักษรตัวนี้ออกเสียงเป็นตัว ก ตามลักษณะการออกเสียงที่ผู้เรียนได้รับรู้ จึงเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาด

3. ประเภทข้อผิดพลาดจากการเรียงเรียงประโยค พบว่า ข้อผิดพลาดจากการเรียงเรียงประโยคโดยใช้สำนวนภาษาไทยนั้นเป็นค่าร้อยละ 55.7 และการวางตำแหน่งผิดคิดเป็น 44.3 ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษนั้น ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้ง 2 ประเภทพบว่ามีค่าร้อยละข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้นมีค่าความถี่ไม่ต่างกันมากนัก เพราะทั้ง 2 ประเภทนั้นได้รับอิทธิพลจากการเขียนประโยคจากภาษาแม่ นั่นก็คือภาษาไทย เช่นประโยค I go to play game computer ซึ่งที่ถูกต้องควรเป็น I go to play computer game ประโยคนี้เป็นข้อผิดพลาดจากการเรียงเรียงประโยคโดยใช้สำนวนภาษาไทย และการวางตำแหน่งคำผิด ทั้ง 2 ประเภท เพราะในภาษาไทยเรามักจะพูดถึงการเล่นเกมส์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ว่า เกมส์คอมพิวเตอร์ ดังนั้นเมื่อนำมาเขียนเป็นภาษาอังกฤษ นิสิตจึงติดคำพูดในภาษาไทยมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการวางตำแหน่งคำที่ผิดเช่นกัน เพราะควรวางคำว่า computer ไว้หน้าคำว่า game จากข้อผิดพลาดในการเรียงเรียงประโยคที่เกิดขึ้นนั้น อิทธิพลของภาษาแม่ส่งผลต่อการเรียน

ภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 เป็นอย่างมาก นอกจากนี้ประโยคนี้อาจเกิดจากการแปลตรงตัวจากภาษาแม่คือ ฉันไปเล่นเกมสโคมพิวเตอร์ ซึ่งหากให้ถูกต้องในภาษาอังกฤษ คำว่าไปเล่นเกมส ไม่จำเป็นต้องใส่คำว่า go ลงไปในประโยค ผลงานวิจัยหลายชิ้นพบว่า ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นการพูด หรือ การเขียน โดยเฉพาะกับผู้เรียนที่มีผลทางการเรียนต่ำ (Oluwole, 2008) นอกจากนี้ ผลงานวิจัยของ Ali Ahmed Hussein (2008) เรื่อง Negative L 1 Impact on L2 Writing โดยทำการวิจัยกับผู้เรียนที่ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาอารบิก ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอารบิกได้ส่งผลกระทบต่อเขียนภาษาอังกฤษต่อผู้เรียนโดยการคิดเป็นภาษาอารบิกก่อนแล้วจึงนำมาแปล และเขียนออกมาเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลทำให้เกิดความผิดพลาด และงานวิจัยของ Ninik Suryani (2014) พบว่า สิ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดจากการเขียนคือ ผู้เรียนคิดความหมายเป็นภาษาแม่ก่อน จากนั้นจึงนำมาแปลและเขียนออกมาเป็นภาษาอังกฤษ และผู้เรียนเองไม่ได้นึกถึงลักษณะโครงสร้างทางภาษาอังกฤษก่อนนำมาเขียน จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดเกิดขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้จากผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ประกอบด้วย ผู้บริหาร คณาจารย์ และนิสิตของมหาวิทยาลัยพะเยา ที่เข้าร่วมและให้การสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้ ขอขอบคุณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่จัดงบประมาณในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ และช่วยประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ผู้สอนสามารถนำผลงานวิจัยนี้ไปปรับปรุงใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะวิชาการเขียนโดยผู้สอนอาจแก้ไขและชี้แนะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดมากที่สุด เช่นการสะกดคำ เป็นต้น

1.2 ผู้สอนต้องอดทน และเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถไม่เท่ากัน อย่างเช่น ผู้เรียนเพศชาย ส่วนใหญ่จะมีความสามารถด้านภาษาน้อยกว่าผู้เรียนเพศหญิง ผู้สอนจึงต้องคอยสนับสนุนให้กำลังใจ และเอาใจใส่ผู้เรียนอย่างทั่วถึง เพื่อไม่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาเกิดความวิตกกังวล

1.3 การจัดกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวนผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญหากมีจำนวนผู้เรียนในจำนวนที่มากเกินไป จะทำให้การดูแลเรื่องความถูกต้องของการเขียนนั้นทำได้ไม่ทั่วถึง ในขณะที่ผู้สอนกำลังให้ความสนใจกับผู้เรียนคนหนึ่ง ผู้เรียนคนอื่น ๆ จะเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายได้ หากต้องรอคอยเป็นเวลานาน เพราะการเขียนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องอธิบายข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากผู้เรียนในแต่ละคนจึงจะได้ประสิทธิภาพสูงสุด เพราะลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นของผู้เรียนแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน

1.4 การสอนการเขียนนั้น ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนในการเขียนอย่างเป็นประจำ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษจากการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาข้อผิดพลาดสามารถทำได้กับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในด้านอื่น ๆ นอกจากการเขียน เช่น การพูด การออกเสียงภาษาอังกฤษ และทำการศึกษาร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น อายุ เจตคติ และความวิตกกังวลที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหรือไม่ แล้วนำผลการศึกษามาประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ณภัทร เทพพรธนะ. (2542). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ. ดอกหญ้า.
- นงลักษณ์ ศรีวิชัย. (2553). *การสำรวจความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียน 1*.
- นวลทิพย์ มหามงคล. (2549). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548*. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บำรุง โดรัตน์. (2524). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิมพิษา รัตนดิลก ณ ภูเก็ต. (2558). Understanding EFL Students Errors in Writing. *Journal of Education and Practice*. Vol 6, No 32.
- วรลักษณ์ บรรรษา. (2556). *What Causes Spelling Errors of Thai EFL students*. ARECLS, 2013. Vol 10.
- ศุภพร สุขชื่น. (2529). *ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อัจฉรา เฟ่งพานิช. (2545). *Error Analysis of English Usage and Use*. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรษา ร้อยแก้ว. (2551). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนจดหมายสมัครงานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง. ภาควิชาภาษาและสังคม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- Ardianto Seno. (2009). *An Error Analysis in English Spelling*. Faculty of Letters. Gunadarma University.
- Bieber. Nekrasova et all. (2011). *The Effectiveness of Feedback for L1-English and L2 Writing Development: A meta-analysis*. Northern Arizona University.
- Carless D. et all. (2011). *Developing Sustainable Feedback Practices*. Study in Higher Education. Vol 36. No 4.
- Corders, S.P. (1981). *Error Analysis and Interlanguage*. Oxford. Oxford University Press.
- Cornell. P. (2000). *A Teaching Technique for Examining the Severity of Students' Errors in Communicative English*. The English Teachers, Vol 3. No 2.
- David Adebayo Oluewde. (2008). *The Impact of Mother Tongue on Students' Achievement in English Language in Junior Secondary Certificate Examination in Western Nigeria*. Department of Guidance and Counselling. University of Ibadan.
- Gaye Wall. (2006). *Common Errors in Students' Written Works*. Academic Students Seminar. Sonkla: Thaksin University.
- Grigonyte and Hammarberg. (2014). *Pronunciation and Spelling: The Case of Misspelling in Swedish L2 Written Essays*. Department of Linguistic. Stockholm University.
- Ibrahim Abushihab. (2014). *An Analysis of Grammatical Errors in Writing made by Turkish Learners of English as a Foreign Language*. International Journal of Linguistic. Vol 6. No 4.
- Lush. B. (2002). *Writing Errors: A study of Thai Students' writing errors*. Thai TESOL Bulletin, Vol 15. No 1.
- Niniki Suryani. (2014). *The Emergence of L1 Grammar in The gammar of L2 (English) in Students'descriptive Text Writing of the 10th Grade Students*. Education Department. Graduate School. Muhammadiyah University of Surakarta.

Selinker, L. (1972). *Interlanguage*. IRAL, International Review of Applied linguistic Teaching. Vol 10. Issue 1-4.

Shelly Perterson. (2010). *Improving Students' writing Using Feedback as a Teaching Tools*. The Literacy and Numveracy Secretarial. October 2010.

Wilga M. Rivers. (1981). *Teaching foreign Language skills*. The University of Chicago press book.